

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Nok et Par Ord om Bjovulfs Drape

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Nok et Par Ord om Bjovulfs Drape", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 1125. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_254-txt-shoot-idm507/facsimile.pdf (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

fulde Stalsbroder, havde han selv saaledes bebet. Næsten han med Ord kjæde Skjoldungernes Væner, var han lange Landets ælfede Fæder." hine, denne almindelige og klare Accusativ af de han (se Hicelles Litteratur Septentrional p. 22) er da gjort til Nominativ, Singul. hine en Tjener. Kjædet Verbet atbaron saa andenaa er Pluralis og har det tilsvarende Pronomen hi de Haer sig foran sig. Fremdeles overkjædet atbaron famles des, skønt Udg. selv ved at det aldeles urettsom at han bare, (bare ab) thi saaledes overkjædet atbaron jo selv Detet C. 41. S. 22. Endvidere afkilled de saa snart sammensættende Finier: "for han selv led" og "i hans han kunde tale" ved et Punktum, og den klare Nominativ Wine Ven, gjøres, jeg ved ikke til hvilken Casus for at blive Object til sit eget Digt: Verdet weold raadet, Hænder dette aldrig her kan gøre noget andet Ord end wordum Ord ved det Side, som herfor og Raad i Dativ, den Tofus Verda af det Slag og omkædet sig i fyre, Hænder wealdan som en Undersættelse, elend selv Kal for Genitiv (Hicelles p. 73). Hvad nu Grammatik og sund Sænde siger herfor, behøver jeg ikke at tilføje.

Dette være nu nok herom, thi hvad jeg selv har udgjort for to i vil som er, er jeg ikke forbandet til at forsvare, skønt jeg nu ser mig i Stænd dertil, uanset om Viltsigtighed vil jeg undgaae, og naar det først er vist at her tales om Elskede Død og Kærlighedsfølelse, som jeg nu her beviser, naar Udg. selv moaa tilføje at der i det følgende staar at de første ham ud paa et Skib, at Skibet gik ud i Hæret og at Helene sørgede over at de ikke vidste hvor den Kærlighed blev af, da kan der jo ingen Tvivl være om Noget af Det jeg har udgjort for Vilts. At jeg mener, ved Hjælp af Sagnet om Oref at have fundet Antiqua, har Skjæld vilde saa i det Hæretes, det er en anden Sag, som jeg vel næppe for vid, og Kal i sin Tid videre omtale, men at tvistes med Udg. derom, falder mig vist ikke ind, skønt som jeg har dattet ham, fordi han et havde anmærket Sæbent.

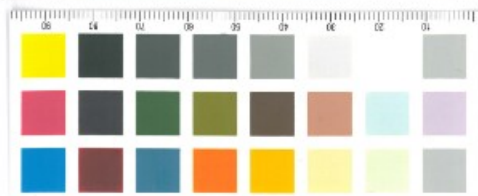
(Fortsættelse.)

Noget om Frue Kirkes Klokker.

Toruden de to Klokker, som vare i det lille Taarn over Choret, var i det store Taarn fire Klokker. Den største holdt 3½ Aln i Diameter, veiede 37 Skjæpp. 1 i Lædd. 11 Pd., og havde følgende Inscription: "Denne Kongens Klokke, skeden for den forrige af samme Navn, som med Kirken i Byens uheldige Aldersaad forgik 1728, først sket 1627 under Kong Frederik den Første, og skænktes til gudelig Dæng af Kong Frederik den Anden 1581; Men, da den brast, blev omkøbt, om en Hjerkeveel større, og ringe Kirken af Kong Christian den Fjerde 1646, er nu endelig 1747, ved den stormagtigste, allernaadigste Konges, Christian den Sjette, store Gæmlichkeit og gudelige Bødsel, tillige med denne Gæmlichkeit og Tanerens pragtfulde Dængning, end meget ypperligere og Endvidere større af nye Støb, og givet til Kirkens Hænder og Stormklokke, med fem andre mindre Klokker. Had gles den Hætte og Beskrivelse til sin Kirkes skændige Dæng!"

Kongens Klokke er mit Navn, Bud til Hætte og Folket til Gavn.

Stabt 1747, i den stormagtigste Monarch, Kong Frederik den Femte første glædeligste Regjæringsaar. — Den anden Klokke veiede 18 Skjæpp. 7 Lædd, 6 Pd., holdt 2½ Aln i Diameter og havde følgende Inscription: "Kor 1746 ved den gudfrægtige og allernaadigste Konge, Christian den Sjette, mig, som anden Klokke, af nye Støb, med fem andre, til at samle Folket til Gudsjæmheten udi denne efter Byens Brand af nye ephæge Frue Kirke, kaldet Søndagsklokke." — Den tredje kaldtes efter dens Inscription: "Dagsklokke." Den holdt 2½ Aln i Diameter, og veiede 10 Skjæpp. 1 i Lædd. 2 Pd. Den kaldtes ogsaa Redningsklokken. — Den fjerde var Nibbings Bebelstosen, og kaldtes: "Tofsklokken." Den veiede 4 Skjæpp. 6 Lædd. 13 Pd. og holdt 1½ Aln 4½ Tommer i Diameter. — Staberens Navn stod paa huse Klokke stor ved følgende Ord: Me freit Johan Barthold Holtzmann, Hæfner. Soli Deo Gloria! Erer at have forudsat denne Efterretning, være det mig tilladt hævset at brente, at flere særdeles agtværdige Mænd her af Byen forlangt have anmeldt mig om, som Kirkens Dæng, ved Subscription at forstøff: Kirken en saadan Klokke,

Nyeste
Skilderie af Kjøbenhavn.

Tolvte Aargang. No. 72.

Udgivet og forlagt af Boghandler E. Seldin.

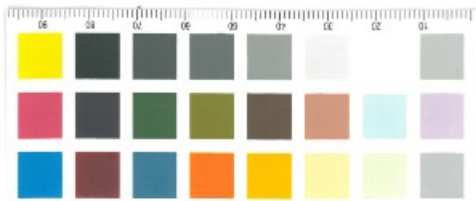
København, i Felge Kongel. allernaadigt Tilladelse, med Breytspærre.

Torsdagen den 9 September 1815.

Ydmygt Begjering.

Jeg er en fattig Enke, og blev efterladt med fire smaa Børn, da min Mand, som vaarede i Bombardementet, døde Aaret derefter. Jeg ernærer mig og Børn ved Vadsf og Krensløring, og naar jeg ei dertil bruges, ved geav Spæning. Mine Arbeide har jeg ei lørt, og dertil hve ei heller mine fine Fingre. Ved daglig Arbeidsomhed har jeg hidtil forberedt Føden for mig og Mine, og gode Kalk, som jeg har tjent, komne mig til Hjelp med Skolepen for de to ælste Børn og med et og andet Klædningsstykke; men det er mig end nu ofte besværet nok at Kjøbe de humrige Maarer Mattelie, da alle endda ee rimelige Hæringes midler ere døde, en Sild 10 1/2 Rthl., et Pund Vred 8 1/2 Rthl. Kartoffer har da ofte været min Tilflugt, og jeg og Børnene have tallet Gud for, at vi endnu kunne faae disse. Stuvets med sider Hest allestid er de en haade nærende og velsmagende Spise; vi notes ofte med dem, kopper i Salt. Men nu hører jeg til min store Sorg, at Man overalt paa Landet vil brænde Brændevin af Kartoffer, og at derved skal være stor Fordeel, at Man da sparer Heste og Vogn og Tid og Kalk, som nu bruges, for at føre Kartoffer til Kjøbstæderne. Jeg tænker da sukende: hvorledes skal det saa gaae de fattige haade her og andre Stæder, naar de ogsaa skulle savne dette Fødemiddel, som de dog endnu, skøndt vanskeligt nok, kunne formaae at betale? Kartoffelne maae,

naar de bestemmes til andet, fordeelagtigere Brug, da enden blive meget dyrere, eller maastee ei altid at faae, og i begge Tilfælde ere vi ligemeget at hestage, som ei kunne undvære denne Krugt til Livets Ophold. Vi synes nu, at 3 1/2 4 Rthl. ee Ligt for 1 Skp. Kartoffer, som jeg ofte har kjøbt for 12 Kobberst., og naar den nu kom til at koste 2 Rthl., saa blev den ei kjoov for fattige Folk. Noget have vel tænkt mig med, at der nu avles mange flere Kartoffer end tilforn, at det kun er Overflødigheden heraf, som skal bruges til Brændevin, og at der endda bliver Nok til Føde; men jeg har aldrig meeret, at der har været for stor Overflod af denne Krugt, jeg har aldrig seet, at No-en, som solub den, har manglet Afstentning. O, saa tænker jeg, at Kartoffelne, saaledes som de foemere sig, og saaledes som de saltes, kunne vel bestaae haade Jorden og Arbeidet, som anvendes paa dem. Ja! jeg tænker, at denne vel skuede Krugt, der kan bruges paa saa mange nyttige Maader, og har været saa meget paa de nærværende Tyrs Tid, ei er bestemt for Maarer Forret. Men jeg kan jo her i min Enkeltighed tænke feil. Jeg vil derfor hellere kænlig henvende mig til de gode Landmand, og haaber vist at blive hørt, naar jeg taler min og mange flere Tængendes Sag, naar jeg beder, at de dog vil lade deres fattige Næste leve med sig, at Mennesker Hjerlighed dog hos dem maae seire over Pengesgjærlighed! at de dog hellere ville handle med Gud og Kartoffer, end med Brændevin! Jeg antaae her indstændigt Alle dem, som have at byde og

raade, at de dog vilde forbaare sig over de Min-
ge, og ihsærlig deres Tærv, saa de ved stædig
Afsælsomhed ei Kulte savne Livets Kornbrønde
der. Naar enhver Dødsde maatte foruindte sit
Køen, sine Kærlige og andre Frægtet til Døds-
kæm, naar Hørdelen her ene fristende; vilde vel
og saa Mæget af den Tærv, som nu dringes til
Staden, forbruges til disse Dødsbrønde, og vi
færdige vilde da komme i Hjelpe stor Nød for
Hæderdøds som for Føde. Dog jeg vil et længere
plage mig med disse Betragtninger, men haabe at
Almøden ei heller herester Kal saune Venner og
Talsmand.

Nok et Par Ord om Bjovulfs Drape.

(Slutning.)

Om alle det Forrige kan og vil jeg fatte mig kort.
Om den danske Bjovulf vil jeg kun sige at jeg
sagnet fra listig af Hvide Ordets Navn i Ind-
ledningen, har udtrykkelig anmærket at det
og saa ræntes var, og havde der ei været mig
umuligt at faae det til at falde i Verset, havde
jeg netop sat det i Almet for at undgaa en Ud-
læggelse jeg godt forudsaa. Resten en anden
Sang.

hiorra kaldet Udg. et se i Sjogort Ord, men
at jeg i det Mindste ikke selv har gjort det, kan
Man see i Sommer Lexikon.

Udg. siger at jeg, i Tælen om 3die og 4de
Sang har lovet ham forbi han oversætter fyr ved
Sværd, men vil Læseren efterse Stikverdet No. 63,
da skal han finde det Andet, nemlig Udg. ere
Oversættelse af Talsmanden hine fyrvejt hær
Nedsjættelse som over ham, og her er da vist
ikke Stedet til at tvivle om enten Ordet fyr,
naar det stod for sig selv kunde oversattes
Sværd eller Iffe. At fyr saaledes virkelig er
Ild har jeg jo aldrig nævnt, men derfor bliver
fyrvejt aldrig en Davn, og derom, om de ignes
engari i Oversættelsen S. 20 og i Index verum
S. 237 var jo Tælen. Lyvrette eller den der
sjænde Ting at Ordene Dreg kan være forskellig
i Dødsie og Prosa, heretillig Udg. til i eet
og samme Digt at oversatte de samme Ord
paa den mest medfæres Maade, hvilket kan

trostlig indrømmer at have gjort (Stikverdet No.
63) vil jeg ikke underlign, men at et saadant
Sprog eller Digt ikke var til synderlig Gaan, der
ved jeg nok.

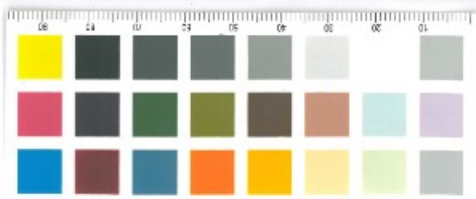
Udg. kan slet ikke lide, at jeg har rettet de
300 Mand han i sytente Sana S. 31 tilvæger
Bjovulf til: tredive Mandes Stykke, og
paaheer at XXIXtes er tredive Stykke, som
da rigtig nok blev ikke tre men sex hundrede,
men jeg vil blot bemærke, at hvad det saa end
var, staer der udtrykkelig at Bjovulf havde det i
sit Haandtag, om his mundgrube, og det blev
dog med de 300 eller 600 Mand lidt vel Mæget.

Om Bjovulfs Dødsen vil jeg kun sige, at
efter Ordene (S. 36): Svend til Hjelat (sæntend
Hjelace) nævnes Dødsene, men ingen Grav
og Meningen kan da vel ikke være tvivlsom.

Ved syvende Sang (S. 47) er en Truffel
havde jeg bemærket Læserens Usædelighed, som Ud-
gøveren selv indrømmer ved nu at gjøde en splinter-
vise Oversættelse, som jeg ei vil opholde mig ved
at drøfte, men kun anmærke at Ordet handbonan
som Udgøveren her vil gjøde til Dødsavelse og
S. 186 til en forlin Davn (monu periculosa)
evidentlig er som et Ord som handbonan S. 102
hvor Udg. selv oversætter det ved Dreg (Haa-
bane) og kan ikke paa noget af Sværtsens under-
lede oversattes. Det interesserer mig paa sinen
Maade at gjøre et nyt Navn, men naar der
staer at Væstjov blev heafolde to handbonan
da vilnger Grammatiken mig til at antage Hæthar-
laf for et Navn.

Om 8de og 9de Sang, hvis Dunkelhed jeg
selv indrømmede, tier jeg helst, til jeg ved Væ-
stjov, men siden Udg. med saa grammatisk en
Sværd spørger mig hvor Nominativet til Ramis
(S. 41) skal komme fra, naar det ikke maas være
holm, vil jeg dog spørge lajn hvorfor Ramis
endelig skal have en Nominativ og ikke kan nævnes
som saamengt et Ord maas med en Hælsvend in-
eslu obliquo sein henfo her, og endvidere, hvor
Man skal faae et Subjekt til Verber vider
naar Man river holm ud af dens Favn?

Om Volsungen kan jeg nu ikke sige meer end
jeg har sagt, og om Ordet kapole kun anmærke at
i Sommer Lexikon oversættes kapul Grundvold
og floopl Tæen, hvorfor Man nu skulde vælge
det mest urimelige i alle Maader, ved jeg ikke.

raade, at de dog vilde forbaare sig over de Kvin-
ge, og især omme deres Tare, saa de ved stædig
Afskedighed ei Kulle savne Livets Kornbrønde
der. Naar enhver Dødsde maatte foruindte sit
Køen, sine Kærlige og andre Frugter til Væm-
pevæn, naar Hørdelen her ene fristende; vilde vel
og saa Mægt af den Tare, som nu bringes til
Staden, forbruges til disse Brønderier, og vi
færdige vilde da komme i Udsaa stor Nød for
Hæderdøds som for Føde. Dog jeg vil et længere
plage mig med disse Betragtninger, men haabe at
Almøden ei heller herester Kal saune Venner og
Læsemand.

Nok et Par Ord om Bjovulfs Drape.

(Slutning.)

Om alle det Forrige kan og vil jeg fatte mig kort.
Om den danske Bjovulf vil jeg kun sige at jeg
sagnet fra listig af Kjøle Ordets Markværdi i Ind-
ledningen, har udtrykkelig anmærket at det
og saa røntes var, og havde der ei været mig
umuligt at faae det til at falde i Verset, havde
jeg netop sat det i Almet for at undgaa en Ud-
læggelse jeg godt forudsaa. Resten en anden
Sang.

hiorte kaldet Udg. et sevsjøret Ord, men
at jeg i det Mindste ikke selv har gjort det, kan
Man see i Sommeres Lexikon.

Udg. siger at jeg, i Talem om 3die og 4de
Sang har lovet ham forbi han oversætter fyr ved
Sværd, men vil Løseren efteres Skildert No. 63,
da Kol kan sige sig Andet, nemlig Udg. ere
Oversættelse af Talemaadens hine fyrvet hær
Nedsjættelse som over ham, og her er da vist
ikke Stedet til at tvivle om enten Ordet fyr,
naar det stod for sig selv kunde oversattes
Sværd eller Iffe. At fyr saaledes virkelig er
Ild har jeg jo aldrig nævnt, men derfor bliver
fyrvet aldrig en Davn, og derom, om de ignes
engari i Oversættelsen S. 20 og i Index verum
S. 237 var jo Talem. Lyvrette eller den der
sjænde Ting at Ordens Dreg kan være forskellig
i Poesi og Prosa, berettiger Udg. til i eet
og samme Digt at oversætte de samme Ord
paa den mest medfæres Maade, hvilket han

trostlig indrømmer at have gjort (Skildert No.
64) vil jeg ikke underlign, men at et saadant
Sprog eller Digt ikke var til synderlig Gaan, der
ved jeg nok.

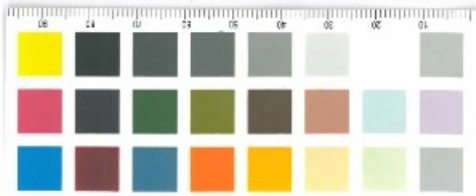
Udg. kan slet ikke lide, at jeg har rettet de
300 Mand han i sytente Sana S. 31 tilvæger
Bjovulf til: tredive Mandes Stykke, og
paaheer at XXViges er tredive Stykke, som
da rigtig nok blev ikke tre men sex hundrede,
men jeg vil blot bemærke, at hvad det saa end
var, staer der udtrykkelig at Bjovulf havde det i
sit Haandtag, om his mundgripe, og det blev
dog med de 300 eller 600 Mand lidt vel Mægt.

Om Bjovulfs Væden vil jeg kun sige, at
efter Ordene (S. 36): Væden til Hjelat (sæntend
Hjelace) nævnes Vædenne, men ingen Grav
og Væningen kan da vel ikke være tvivlsom.

Ved syvende Sang (S. 11) er en Truffel)
havde jeg bemærket Vædenes Uvædselighed, som Ud-
gøveren selv indrømmer ved nu at give en splinter-
væde Oversættelse, som jeg et vil opholde mig ved
at drøfte, men kun anmærke at Ordet handbonan
som Udgøveren her vil gjøre til Oversættelse og
S. 116 til en forlæn Davn (monu periculosa)
uoversættelig er som et Ord som handbonan S. 101
hvor Udg. selv oversætter det ved Dreg (Haa-
bane) og kan ikke paa noget af Sværdens under-
lede oversættelse. Det interesserer mig paa sinen
Maade at gjøre et nyt Navn, men naar der
staer at Væden blev heafolde to handbonan
da vilger Grammatiken mig til at antage Hæthar-
laf for et Navn.

Om 8de og 9de Sang, hvis Dunkelhed jeg
selv indrømmede, tier jeg helst, til jeg ved Væ-
færd, men siden Udg. med saa grammatisk en
Søkerde spørger mig hvor Nominativet til Ramis
(S. 41) skal komme fra, naar det ikke maas være
holm, vil jeg dog spørge lajn hvorfor Ramis
endelig skal have en Nominativ og ikke kan nævnes
som saamengt et Ord maas med en Hælsend in-
eslu obliquo sein henpo her, og endvidere, hvor
Man skal faae et Subjekt til Verber vider
naar Man river holm ud af dens Favn?

Om Vædslingen kan jeg nu ikke sige meer end
jeg har sagt, og om Ordet kapole kun anmærke at
i Sommeres Lexikon oversættes kapole Grundvold
og floopl Taan, hvorfor Man nu skulde vælge
det mest ualmelige i alle Maader, ved jeg ikke.

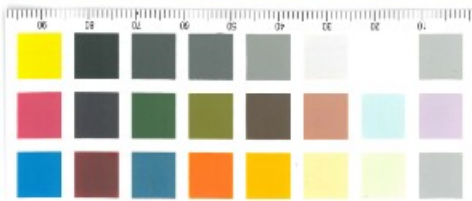
Om hvad Hælfidene (S. 78) vil jeg kun sige, at naar det ikke fortales om Hædgar, da er det, overimod Hælfidens bestandige Vera, i Herrioden selv intet Subjekt til Verbet lægges af Hælfidene, samt at Sværdet siden udsættelig nævnes mellem Søverne.

Uda, efter sig ret saare lystig over disse mine Ord (Skildriet No. 64) at ihvorvel 16de og 17de Sang ere mig dunkle, ser jeg dog lige for mig at en Hængest med sine Kræfter fulgde Danneheren og omtales som den egentlige Hædning. Dette skal allerede være taabelig Snak, fordi Hængest, som gjæstede Kræfterne, maatte da været sit Hædningens Hænde og Hændebrøder; men kan Man da ikke gjæstede sine Venner, og saader det ikke udtrykkelig S. 86 at de gik til Friesland for at besøge Venner, og see til deres Hjemstavn Nefkun freondum, geskon hamas. Vigtigere maas den Indvending synes, at Hængest kunde være et almindeligt Udtryk for en Søfange, og derfor har jeg ikke heller anset Ordet mellem de aabenbare Mandenævne der ere forvandlede, men naar Man ved, hvad det jo er uretelligt, at Hængest er et Mandes navn, naar det i den hele Tale om Hædgar ingen Hænging nævnes for Danneheren, huds det ikke er Hængest; naar Man ser ingen Exempel ved sig, at dette Navn er brugt som et Appellativ, naar Tiden og Stedet kan, saalidt vi ved, tillade at anset denne Hængest for den Hædning af dette Navn, og naar endelig Grommarigen paa osfligge Steder si tillader at tage Ordet appellativt, da mener jeg at have aabenbare Ret. Vider at udsætte dette vil jeg anfætte, og kun bemærke, at naar Uda, siger: Wig hængeste er et Søfslag, sin hængeste Søfanger sin og Dain hængeste Søfag, da svarer Grommarigen fort og vedt: Hængest er en klar Dain der løber hver vore god for sig og tilføger sa kun hvad der rækkes og rimet den. En i flere Hænder mærkelig Ting, og som i mine Mine var nok til at bevise at det baade er om en Hængest og om den bekjendte Hængest, er jeg hængest søvnis komme oppe og tror dog at feruise Hæde ved Hædning. Hos Lids i hans Lingve. Septentrioual. Thesaur. T. 1. P. 192 findes et Brudstykke der fortales som den eneste Grund af et sammelt angelsøisk Digt, der efter Brudstykke at slutte, maas have været et saare poetisk og indre

lig bekligt Kvad, hvor en Skjold Hæste indføres talende og venter alle sine hængende Hæste, medens finale Sang og Maanen flinned under Skje. Da opstod en guldbred Hæstfæde og derilands Siget ved (ubestemt) Hæd Hælfidene, som Ludfæderne kaldte Siget), Ordlaf og Gudlaf og Hængest selv. Naar Man nu i Hængest Drape finder en Hængest i Skjoldungens Hænde og ved Siden af en Gudlaf og Ordlaf S. 88, da kan Man dog vel ikke tvivle om at have en Mand og samme Mand for sig, og at en angelsøisk Skjold maatte den hængende Hængest, naar han saade Hængest selv, behøver dog vel heller intet Bevis. Kunde der ellers findes Mene af dette Digt, vilde det uopstøvelig saare oplære til alene mangt et Sted i Hængest Drape, men og i det hele Angelsøernes Oldsprog, og Muligheden for Man vel, ved at see paa Hængest Drape, paa Engellændernes Forhold til deres litteraire Slætte, og Stedet hvor Hængest fandtes (i en Homiliesamling) trostlig antage. At jeg nu, paa saadanne Grunde udgav det for Tist at en Hængest omtales som Danneherens Hædning, kan jeg aldrig angre, men om Uda, kan bevise jeg bevedt har fort taabelig Snak, der blive hans Dag.

Det dunkle Sted om Hængest S. 92, vil jeg her saalidt som hilt indlaide mig videre paa, end at sige: ikke det men Hængest som Dronningen gav Hængest, og om hvilken Hængest klarlig siger at næst efter Hængest, har han ikke hørt tale om noget hængere Hængest, den hængere Hængest, og at han kaldte det Hængest Hængest er saa vist, som at det saader Hængest hængere Hængest, og saa vist som at Nefu Nepos er en klar Hængest det kan kun som ikke ved det, see i Hængest og i Hængest Hængest.

Jeg har, i Anledning af 24de Sang, sagt, at Hængest gav ikke Hængest Hængest, thi det var smeltet i det hængere Hængest, men kun Hængest som ene var blevet tilovers, og hængere Hængest Hængest Hængest. Uda, svarer, om Hængest ikke ved at hilt i Hængest Hængest, og hængere Hængest Hængest Hængest. Hængest Hængest Hængest, at hængere vil han ikke trost, men at Uda, burde vide at det S. 122 saader om Hængest Hængest, hvor foruhenkelig det var at det aldeles smeltede (hængere) er som Hængest hængere Hængest, hvilket Uda, dog selv har overjat.

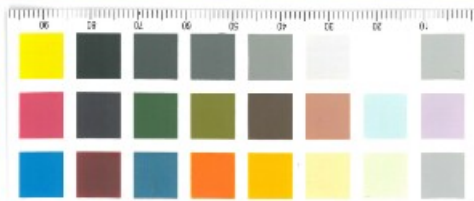
Om hvad Hælfidene (S. 78) vil jeg kun sige, at naar det ikke fortales om Hædgar, da er det, overimod Hælfidens bestandige Vera, i Herrioden selv intet Subjekt til Verbet lægges af Hælfidene, samt at Ewærdet siden udsættelig nævnes mellem Søverne.

Uda. Gjør sig ret saare lystig over disse mine Ord (Skildriet No. 64) at ihvorvel 16de og 17de Sang ere mig dunkle, ser jeg dog lige for mig at en Hængest med sine Kræfter fulgde Danneheren og omtales som den egentlige Hædning. Dette skal allerede være taabelig Snak, fordi Hængest, som gjættede Kræfterne, maatte da været sit Hædresmelands Hænde og Landforvæder; men kan Man da ikke gjætte sine Venner, og saader det ikke udtrykkelig S. 86 at de gik til Friesland for at besøge Venner, og see til deres Hjemstavn Nefkun freondum, geskon hamas. Vigtigere maas den Indvending synes, at Hængest kunde være et almindeligt Udtryk for en Søfange, og derfor har jeg ikke heller anset Ordet mellem de aabenbare Mandenævne der ere forvandlede, men naar Man ved, hvad det jo er uretelligt, at Hængeste er et Mandenævne, naar det i den hele Tale om Hængest ingen Hængest nævnes for Danneheren, huds det ikke er Hængeste, naar Man ser ingen Exempler ved sig, at dette Navn er brugt som et Appellativ, naar Tiden og Stedet kan, saalidt vi ved, tillade at anset denne Hængest for den Hælfidende af dette Navn, og naar endelig Grommarifien paa osfligge Steder si tillader at tage Ordet appellativt, da mener jeg at have aabenbare Ret. Viberer at udsætte dette vil jeg anfætte, og kun bemærke, at naar Uda. siger: Wig hængeste er et Søfslag. Sin hængeste Sødanen sin og Dain hængeste Søfslag, da svarer Grommarifien fort og vedt: Hængeste er en klar Dain der løber hver vore god for sig og tilføger sa kun hvad der rækkes og rimet den. En i flere Hælfidende mærkelig Ting, og som i mine Mine var nok til at bevise at det baade er om en Hængest og om den bekjendte Hængest, er jeg hængestselvstis kommen oppe og tror dog at feruise Hægle ved Hædelsisen. Høe Lids i hans Lingve. Hælfidende. Thesaur. T. 1. P. 192 findes et Brudstykke der fortales som den eneste Grund af et sammelt angelforsigt Digt, der efter Brudstykke at slutte, maas have været et saare poetisk og indre

lig bekligt Kvad, hvor en Skjold Hæfte indføres talende og vækker alle sine henfornne Hæfte, medens finale Sang og Maanen flinned under Skje. Da opstod en guldbred Hælfidende og derilande Siget ved (ubestemt) Hæd Hælfidene, som Ludifidene kaldte Hælfidene, Ordet af Gudlak og Hængeste selv. Naar Man nu i Hængests Drape finder en Hængest i Skjoldungens Hæfte og ved Siden af en Gudlak og Oslaf S. 88, da kan Man dog vel ikke tvivle om at have en Mand og samme Mand for sig, og at en angelforsigt Skjold meente den hængende Hængest, naar han saade Hængeste selv, behøver dog vel heller intet Bevis. Kunde der ellers findes Mene af dette Digt, vilde det uopstøvelig saare oplene et alene mangt et Sted i Hængests Drape, men og i det hele Angelforsigt Oslaf, og Muligheden for Man vel, ved at see paa Hængests Drape, paa Engellandenes Forhold til deres litteraire Slætte, og Stedet hvor Hængest fandtes (i en Hængests Samling) trostlig antage. At jeg nu, paa saadanne Grunde udgav det for Tist at en Hængest omtales som Danneherens Hædning, kan jeg aldrig angre, men om Uda. kan bevise jeg bevedt har fort taabelig Snak, der blive hans Dag.

Det tunste Seed om Hængests Men S. 92, vil jeg her saalidt som hilt indlaide mig videre paa, end at sige: ikke det men Hængests Men som Dronningen gav Hængest, og om hvilken Hængest Hængest siger at næst efter Hængests Men, har han ikke hørt tale om noget Hængests Men, den Hængest Hængest, og at han kaldte det Hængests Men er saa vist, som at det saader Hængest hans Neta Svertinges, og saa vist som at Neta Nepos er en klar Hængests Men det kan kun som ikke ved det, see i Hængest og i Hængests Lytkon.

Jeg har, i Anledning af 24de Sang, sagt, at Hængest gav ikke Hængest Hængest, thi det var smeltet i det Hængest Hængest, men kun Hængest som ene var blevet Hængest, og Hængest de mærkelige Hængest Hængest. Uda. svarer, om Hængest ikke ved at hilt i Hængests Men og Hængest i Edda bruges for det hele Hængest. Hængest svarer Manden, at Hængest vil han ikke trost, men at Uda. burde vide at det S. 122 saader om Hængest Hængest, hvor foruhenkelig det var at det aldeles smeltede (Hængest) er som Hængest Hængest, hvilket Uda. dog selv har overjat.

Erst mirum quod totus liquoris fuerit, glaciæ
 similimus. At Træskeløbet var Styk det saet
 baade i de foregaende Vinter og i de følgende,
 hvor der tilfældig saar at kun Hjaltet blev tilbage,
 og naar nu Djouulf siden S. 126 taler om dette
 hilt og naar det S. 127 gives Fredgar i Haand
 og detes Runer Raabes, da havde Man vel Hjel-
 sig Grund til ved hilt her kun at forstaae Hjal-
 te et om Dødet end ellers, hvad jeg ikke ved, og
 Sommer fortæller, saaledes findes brugt for det hele
 Sværd. I Andvendingen, at han stort et Sagn som
 det der omtales er kunde faae Man saa Hjaltet,
 er der tvivlen Udgør, efter min, men den gamle
 Stjals egen Sag at forsvare, men naar hans
 Vane vil jeg dog erindre, at naar han først har
 tilfaldt Djouulf er dets Wands Stykke og ud-
 trykkelig sagt (S. 118) at det Jette Sværd, som
 naturligt, var enhver anden Wand end Djouulf
 for svært, da kan han forde at vi skal maale
 Sværdet efter Djouulf og Hjaltet tydelig efter
 Sværdet, hvorved der, som Man ses seer, bliver
 Rum til Adskillig.

Det skal ogsaa være gælt, at jeg tager Here-
 mod i 24de Sang for et Wandens navn, men da
 Udg. ei kan nægte, at det er et gammelt kendt
 Navn, da han selv tilføjer at det i den 14de
 Sang tales om Helten Hermod, og ei kan nægte,
 at det i den 24de tales om en Helt, der ei gives
 andet Navn end Heremod S. 129, kan jeg spare
 videre Drøis.

Med en Værd, der nok Heltens befandt sig
 paa et uretete Sted, kedsager Udg. sig over at jeg
 tilskriver ham den Beskyldning for Blodtørsk, som
 Runen lægger paa Hæret's Daatter, Hjelaks
 Dronning, men hvad kan jeg Kubet, naar den
 ikke findes i Træten. Der findes, som sagt, nogle
 mig dunkle Ord i denne Fortælling, som hindre
 mig se, naar jeg, som her er nødvendigt, vil and-
 gaar selv den mindste Keltogis, at oversætte den,
 men her behøves det ikke heller, thi ligesom det er
 klart at Skjalden kunde dog ikke sige selv om den
 æreigste Kvinde, at Hæsen turde nære sig det
 Dyr uden dets Frue Nædig hat doxte etc.
 (S. 145) saaledes er det jo dog et soleklart Ver-
 dit baade midt hendes mageløse Gensidighed imod
 Kongens Vener og midt hendes Hjemsteds, at hun
 (S. 149) staaede i Hallen for den hjemkomne
 Djouulf og vilde Kongens Wand at Venfæd.

At at Hæse en anden Hæret's Daatter, blot
 for at den saet kan blive ved at være et Udyr,
 er en Udflugt jeg i det Mindste ikke finder min
 Regning ved at gribe til; heller vil jeg for dog ikke
 ganske onsket at gjenage saa klare Ting, bemærke
 den Tydelighed at Ego egion taler om en
 svensk Kong Hæret's Daatter hvid Jomfrubur
 vognedes af Udg. (Edir, Steph. 169) thi vel kan
 jeg ikke rime de Fortællinger sammen, men mærke
 lig bliver Lygheden ikke desmindre.

Udg. passer det skriver med Egoeges Na-
 tur at oversætte Sana Frodon ved: til Hædes
 Søn, men er det sandt hvad Hjelte siger (T. I
 P. 11) at Sana Søn har i Dødt baade Sana og
 Sana, er det foregaende og tilsvarende Respectiv
 gladium upaatvirlig Dødt, som Man maae slette
 af Parabigmet hos Hjelte P. 16 og er endelig
 frodon Genitiv sem Parabigmet Vitreg, Vitregam
 synes at læse; da vilde jeg hellere faae at de om-
 røstede Ord umulig taale en anden Overlæs-
 telse end den jeg har givet, uden videre at indla-
 mig paa den dunkle Tale om Sana's Søn
 S. 132 r.

Da ingen af vilde tale om det utroffte Hæ-
 det og hans nonentiske Søner, som Udg. behager
 at udtrykke sig, var at prøve Kæmpe's Laalmsbly-
 het for haardt, og efter da at have læst Hæret's
 for alle de Hæter Udg. her antaget, indlader jeg
 roffig Sagen til Doms hos Bogstærke her og hvert
 Sted.

Kun to Bemærkninger maae jeg end til Sats-
 ning gælt, og den første er, at Hægen skal mene
 jeg indbilder mig at være mere end hvad jeg er,
 en paa og kat Begyndes i det engelske Sprog,
 fordi jeg med Held har læst flere Grammatik og
 Exister i Warten med en Wand der beræber sig
 paa 25 Aars Studium, i det hængende nu sammen
 med dette Studium som det kan og vil, saa har
 jeg her kun afværet det ved det lille udyldige
 Kneb, at tie, eller udtrykke mig varions, hvor jeg
 ikke vidste ret Besked, og idelig at spørge Hjelte
 og Søner, hvad de meende om min Mening,
 førend jeg pttæds den. Hæde Udg. bruge samme
 Kneb, vilde etdyret andet og hele denne Tvist og
 en stor Deel af mit Arbejde været oversædigt, og
 det er Altsammen Nøget, jeg gjerne vilde ønsket.

Den anden Bemærkning er et lidt egenmægtigt,
 men dog loofligt Dufft, at nemlig vilde Folk dog

Erst mirum quod totus liquoris fuerit, glaciæ
 similimus. At Træskeløbet var Styk det saet
 baade i de foregaende Vinter og i de følgende,
 hvor der tilfældig saar at kun Hjaltet blev tilbage,
 og naar nu Bjovulf siden S. 126 taler om dette
 hilt og naar det S. 127 gives Fredgar i Haand
 og detes Runer Raabes, da havde Man vel Hjel-
 sig Grund til ved hilt her kun at forstaae Hjal-
 te et om Odet end ellers, hvad jeg ikke ved, og
 Sommer fortæller, saaledes findes brugt for det hele
 Sværd. I Andvendingen, at han stort et Sagn som
 det der omtales er kunde faae Ham paa Hjaltet,
 er der tvivlen Udgod, efter min, men den gamle
 Skjalds egen Sag at forsvare, men paa hans
 Vane vil jeg dog erindre, at naar han først har
 tilfaldt Bjovulf er det i Wands Stykke og ud-
 trykkelig sagt (S. 118) at det Jette Sværd, som
 naturligt, var enhver anden Wand end Bjovulf
 for svært, da kan han forde at vi skal maale
 Sværdet efter Bjovulf og Hjaltet ijen efter
 Sværdet, hvorved der, som Man ses seer, bliver
 Rum til Adskillig.

Det skal ogsaa være gælt, at jeg tager Here-
 mod i 24de Sang for et Wandens navn, men da
 Udg. ei kan nægte, at det er et gammelt kendt
 Navn, da han selv tilføjer at det i den 14de
 Sang tales om Helms Hermod, og ei kan nægte,
 at det i den 24de tales om en Helt, der ei gives
 andet Navn end Heremod S. 129, kan jeg spare
 videre Drøis.

Med en Værd, der nok haster befandt sig
 paa et uretsted Sted, kedsager Udg. sig over at jeg
 tilskriver ham den Beskyldning for Bladtryk, som
 Runen lægger paa Hærets Daatter, Hjalts
 Dronning, men hvad kan jeg sige, naar den
 ikke findes i Træten. Der findes, som sagt, nogle
 mig dunkle Ord i denne Fortælling, som hindre
 mig se, naar jeg, som her er nødvendigt, vil and-
 gaar selv den mindste Fejltagelse, at oversætte den,
 men her behøves det ikke heller, thi ligesom det er
 klart at Skjalden kunde dog ikke sige selv om den
 ære sig Kvinde, at Hæren turde nære sig det
 Dyr uden dets Frue Nædig hat doxte etc.
 (S. 145) saaledes er det jo dog et soleklart Uer-
 vils baade midt hendes mageløse Gudsomhed imod
 Kongens Venner og med hendes Hjemsteds, at hun
 (S. 149) skændte i Haller for den hjemkomne
 Bjovulf og vilde Kongens Wand at Venfæd.

At at Hæbe en anden Hærets Daatter, blot
 for at den saet kan blive ved at være et Udyr,
 er en Udsigt jeg i det Mindste ikke finder min
 Regning ved at gribe til; heller vil jeg for dog ikke
 ganske onsket at gjenage saa klare Tegn, bemærke
 den Tydelighed at Egoz egion taler om en
 svensk Kong Hærets Daatter hvid Jomfruar
 vognedes af Udg. (Hist. Steph. 169) thi vel kan
 jeg ikke rimt de Fortællinger sammen, men mærke-
 lig bliver Lygheden ikke desmindre.

Udg. passer det skriver med Egozets Na-
 tur at oversætte Sana Frodon ved: til Hædes
 Søn, men er det sandt hvad Hæde siger (T. I
 P. 11) at Sana Søn har i Dødt baade Sana og
 Sana, er det foregaende og tilsvarende Respectiv
 gladium upaatvirelig Dødt, som Man maas slette
 af Parabigmet hos Hæde P. 16 og er endelig
 frodon Genitiv som Parabigmet Vitreg, Vitregam
 synes at læse; da vilde jeg hellere sige at de om-
 røstede Ord umulig taale en anden Overlæs-
 telse end den jeg har givet, uden videre at indlade
 mig paa den dunkle Tale om Sana, Hædes Søn
 S. 132 r.

Da isen et vilde tale om det utroffe Hæ-
 des og hans nonentiske Søner, som Udg. behager
 at udtrykke sig, var at prøve Kæmpe's Laalmsbly-
 het for haardt, og efter da at have læst Hædesens
 for alle de Hæde Udg. her antaget, indlader jeg
 rolig Sagen til Doms hos Bogsteds her og hvert
 Sted.

Kun to Bemærkninger meer jeg end til Sats-
 ning gælt, og den første er, at Hægen skal mene
 jeg indbilder mig at være mere end hvad jeg er,
 en paa og kat Begyndes i det engelske Sprog,
 fordi jeg med Held har læst flere Grammatik og
 Færd i Warten med en Wand der beræber sig
 paa 25 Aars Studium, thi det hange nu sammen
 med dette Studium som det kan og vil, saa har
 jeg her kun afværet det ved det lille uhyldige
 Kneb, at tie, eller udtrykke mig varions, hvor jeg
 ikke vidste ret Besked, og idelig at spørge Hæde
 og Søner, hvad de meende om min Mening,
 førend jeg pttæde den. Hæde Udg. bruge samme
 Kneb, vilde ethvert andet og hele denne Tvist og
 en stor Deel af mit Arbejde været oversædig, og
 det er Altsammen Nøget, jeg gjerne vilde ønsket.

Den anden Bemærkning er et lidt egenomtigt,
 men dog loofligt Duff, at nemlig vilde Folk dog

engang vilde lade den underlige Skæppe fare, at jeg
hader det endelig bed, fordi jeg af mit indvirkende
Hjerte hader det skinkende Væsen og alle Sittens
grunde, samt at jeg vilde lade mig se for
skæmmelig spejlskue af en aarvænnet Phantasi,
hvis ihverne jeg ingenlunde kan være Udg. eller
Høgen med enten at overføre Høvnets Deage
eller overale gjære Høget, uden Phantasi,
men jeg bryr at min fortære Gang med Gram-
matik og Veriton maaske sigrer mig for den Ver-
skandning et at kunne lade eller vilde holde Stør paa
min Smule Phantasi med et Gnan Fornuft.
Dixi.

N. F. S. Grundtvig.

Judenlandske Efterretninger.

"Hvorledes det saae ud i Obense for et halvt
Hundredes Aar." (Stutnia.) — Vgen vidste
intet af nogen Skanditose eller Modersvinder;
alt Kundskab var kun Vælg hos Dyens Kjøb-
mænd, hvor Lær, Leon, Jern og lang Coerecie
(Tommer, Heber og Engter) fore alle hvad Doms
den behøvede, var Høvdag. Et nogen paa
Videnskaben, brak han en Dagej slendig Hedvite,
med for 4 R. Søller, indtagen naar den delvise
Magistrat, Dyens Væbner eller Gymnasies Pro-
fessorer kom sammen i Venelag; disse firkubde at
samme Dyre. Salten af fide Klæder, og Hilet
ikke gjente fra hinanden frem. Daggret fandt
kenn lige saa renge og hjerter, som vel tilpakkede.
— Iblunde de Vørgedige fandtes første Farver
lig hed. Af sandhæder forer Skilade Indbyden
vidste de intet. De stod altsaa ikke fæse for at
omlages for at fide Sjuler ved for hærige
Selskab, og dog vidste de den Tid endnu intet af
at Kant engang vilde sige: "at intet Selskab der
kal være under holdende der bestaae af flere
Personer end Husernes Antal var, og intet af
mindre end Grodernes Tal." — Overalt var der
intet Haas i hile Dyen der gav fra kaldet Sel-
køb, uden hos Høvdagen nu og da. Det vilde
ogsaa have halt sine Tankeheder at saae et
hæderligt Selskab samles, hjer af Damer, da i hele
Dyen kun hærdes S Karethe: Stiftsammandens,
Høfoppens, Høfopdødens, Apothekerens og en enede
Høfopareth. — Vørgedigtens ansløeneste lile at

vilde hede Madamer og saaske alle i Høter, uden
maar de alt til Altes, saltet altsaa ikke Mændene
til stor Besøknig, og vare derfor Høfets Koffe-
piger, og holdt ikke flere Høger end de høilgen
behøvede, de fæst for ingen. Derfor var der
Høger nok at saae, da ogsaa Høfkelige Høvdøder
være ikke holdt sig for gode til at tjene. Vørged-
datterne klædte sig lige som den Tids Høfstedter;
og Høfstedterernes høfde Høde var, at kunne
faas en af dem selv hunden uden Tøse farvet dat-
ret, og bestil en hjer Høvdørens Dull og en hjer
Høe, uden Høfstedter dag i af nogle Aænt færende
Sikkebaand der vilde at Høden er tilfald for Høfede
havende. Derfor fandt de ogsaa ærligen klæde
sig for 3 Rd. ærlig Len, uden at lade sig af Hø-
færlighed lede til at selge deres Ufføid. — En
Høfstedter fandt sig ikke fornømt ved at kaldes
lille Høer, og en Høfstedter litle Høger. — En
Høfstedter var oherede en stor Ting. Alle hjerde
Høfstedter kaldtes Høfstedter, og de Høfede Seige-
rene, saalænge intil Høgen fik et Overtraf af
Characterer, og særligt færende Høden fandtes i hele
Dyen kun a høfderligt Høfstedmand: Høfstedden,
Høfstedt Amaranth, og de værende siden Høfstedde-
som vare Høfstedter og Høfstedter. — Men,
efterhaanden bleve der da snart flere og flere Høf-
stedter, og med disse indfandt sig da ogsaa snart
mere og mere af den foræverlige Tørus der over-
steg de Høfsteddenes Kærter. — Endvæ Høfsted-
halt sig ikke for god til at arbeide selv med, fob
op Kl. 4 eller 5 og helte sine Høt i Orden, og
sine Høfderenge under sa vøfderlig Ofsaa, at man
aldrig om Høfeden mødte Høfde af Høfderenge
derne om paa Høfeden. — Levemaaaden var
meget let, Høt hærdes i Høfstedden, en Høf-
stedter for 20 R., en Høfstedter for 24 R., et Høf-
stedter for 1 Rd., et Høfstedter for 12 R.,
et Høfstedter for 2 eller 3 R., en Høfstedter-
ding for 20 R., en Høfstedter for 15 Rd., et
Høfstedter for 2 til 3 Rd., en høl Otting Høf-
ter for 3 til 4 Rd., en Høfstedter for 14 Rd., en
Høfstedter for 10 Rd. og en Høfstedter for 6 Rd.
— Dyens Handel var vidtberdig; naar und-
tages nogle faa ikke vidtberdige Høfstedtere, vare
de Dørige blot Høfsteddenes Høfere, saalænge disse
vilde give Credit, som hjer maatte hjer betale, men
de mange deraf færende Ophude kom ogsaa omst-
der Høfstedden hjer at saae. — Høfsteddenes

